

Az árkádok alatt

*Az volt az édes pillanat
 mikor az árkádok alatt
 megláttad egy esten őt
 a hit mellett hitet tevőt
 kit áthatott az áhítat
 s egy röpké perc alatt
 már kapkodtad a levegőt
 úgy nézted egyre őt
 a lábad is már remegett
 a rejtő oszlopok megett
 ahonnan egyre nézted őt
 a térdet hajtó ifjú nőt
 és nem tudtad, hogy így jövel
 minden este újra el
 s az esttel jó az áhítat
 mikor az árkádok alatt
 a kételyekre ráfelel
 egy arcon égő biztos jel*

*és nem tudtad már, mért teszed
 össze te is a két kezéd
 magad nevetnéd, kész röhej
 hogy elvarázsol így e hely
 kacagni kéne rég, de nem lehet
 mert elborít a rémület
 hogy rabja leszel mindörökre
 ennek az áldott röpké
 percnék, amikor már majdnem
 kimondtad azt, hogy hát igen
 mégis, mégis létezik
 a mindenek fölötti hit
 de kár, hogy érdes lelkedden
 kevélyen ül a nem*

*— és széjjel vetted két kezéd
 a rejtő oszlopok megett
 zsebre vágtda öklödöt
 akár csak jövet*

*— elmentél
 a tagadások vonala mentén
 fejed magasra szegte fel a dac
 és kicsit szégyellted magad.*